

Forfatter: Brorson, Hans Adolph

Titel: Udrag fra Svane-Sang ; Lissabon ; Mindre digte ; Prosaskrifter ; Tillæg : Paul Diderichsen: Filologisk redegørelse. Arthur Arnholtz: Brorsons vers- og sangkunst. - 1956

Citation: Brorson, Hans Adolph: "Svane-Sang ; Lissabon ; Mindre digte ; Prosaskrifter ; Tillæg : Paul Diderichsen: Filologisk redegørelse. Arthur Arnholtz: Brorsons vers- og sangkunst. - 1956", i Brorson, Hans Adolph: *Svane-Sang ; Lissabon ; Mindre digte ; Prosaskrifter ; Tillæg : Paul Diderichsen: Filologisk redegørelse. Arthur Arnholtz: Brorsons vers- og sangkunst. - 1956*, 1951-56, s. 487. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-brorson03grval-shoot-idm140139954469216/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Svane-Sang ; Lissabon ; Mindre digte ; Prosaskrifter ; Tillæg : Paul Diderichsen: Filologisk redegørelse. Arthur Arnholtz: Brorsons vers- og sangkunst. - 1956

faders skuffer for gammelt og nyt stof og ordnet det efter »Klenodiet«s inddeling? Jeg mener ikke, at noget som helst indre kriterium kan tyde på det. Harald Vilstrup og jeg har i vore Brorson-afhandlinger (III, 7) fremholdt formens forfinelse, følelsens dybde og sarthed, udtrykkets frigjorthed, hele det kunstneriske mesterskab som et af alle tiders lyriske højdepunkter. Den særlige Svanesangstone er måske, som Hans Brix (III, 7) vil høre den, tre — og dog een: Jesuskærlighedens, fortrøstningens og himmellængsels. Alle 70 sange når vel ikke dette høje plan. Man kan finde nogle almindeligere (nr. 4, 6-9, 18, 20, 37, 52, 58, 63), endnu spejlende barokens teknik og sprog. Andre står for sig; de to forbløffende samtaler (nr. 27 og 28) ved Jesu blide skæmt, og de to »kæmpeviser« (nr. 39 og 40) ved den djærve fortælling i børnerimsmaner. Men det anstrengte eller kejlede fra »Klenodiet« er intetsteds at finde.

Mellem disse to yderfelter, ungdommens tilløb indtil den modne beherskelse og så alderdommens forfinelse og afklaring, ligger — kvantitativt — Brorsons egentlige »produktive« 10-år, 1729-39, fra ansættelsen i Tønder til udgivelsen af »Klenodiet«. Det er salmehefternes og oversættelsernes tid. Her står gode ting, som er blevet kernesalmer, tilsyneladende uformidlet op ad påfaldende svage. I sin gennemgang af »Klenodiet« taler Harald Vilstrup (anf. skr. s. 103-109) om en »dalende linie« gennem »Troens frydefest« fra julens højdepunkt til de svagere passions-, påske- og pinsesalmer. De kunne måske være tidlige arbejder. Men det mærkelige er, at selv omkring mesterstykker af højst forskellig stil — som den lyse, åbne skabelsessang »Op al den ting, som Gud har gjort« (77) og den tyste brudesalme før nadver »Imorgen skal mit bryllup stå« (145) — står ting af kendelig tørhed¹⁾ eller med gammeldags, barokt oppustede udtryk. Det gælder ikke blot enkeltsalmer som den platte nr. 172: »Jeg ligger ved Jesus hans bryster så tæt, / og bliver af kærlighed drukken og mæt; / med honning og sukker / for sjælen han klukker / og gør mig mit hjerte så lystigt og let.« Nej, den massive barok-

¹⁾ Man se f. eks. nr. 70: »Helligste Jesu, reuheds kilde« (Brorsons eneste forsøg med »Wachtel auf«-strofen), 157: »Min Jesu, mit lives lysaligste brynd« og 227: »Vær lystig i Herren, hans due og dukke«.